

vi dybt i Middelalderens Søvn . . . eller rettere, vi befinder os i den halvvaagne Tilstand, i den farlige Time, hvori Drøm og Virkelighed forunderligt sammenblandes, hvori Virkeligheden synes Drøm, og Drømmen Virkelighed. Det er vel ogsaa derfor, at vi Nutidsmennesker er saadanne besynderlige Dobbeltvæsner med en Dag-Side og en Nat-Side, der ikke vil forliges. Og det er vel ogsaa Grunden til, at vi saa ofte føler os paa samme Gang tiltrukne og frastødte, tiltalte og mishagede af en Ting, en Sag eller en Person — kort sagt stadig gribes af hinanden modstridende Følelser, saadan som det jo er karakteristisk for vor Tid. Hvad siger vel Deres egen Erfaring, Frk. Tønnesen?"

Paterens Øjne hvilede ved disse Ord saa forskende paa hende, at hun tog sit Blik til sig uden at svare.

Men i sit stille Sind bejaede hun hans Ord. Hun var selv idag begyndt at forstaa sit Hjerte i dets Forhold til Emanuel Hansted, — forstaa den Blanding af Foragt, Medfølelse, Had og virkelig Betagethed, som hans Personlighed bestandig havde fremkaldt hos hende. Naar hun tænkte tilbage paa deres Samliv, lige fra deres allerførste Bekendtskabs Dage i Vejlbj Præstegaard, forstod hun nu med Rædsel, at ogsaa hun — selv hun! — havde ligget under for den Afsindets Magt, den Enfoldighedens Fortryllelse, som Pateren nys talte om.

Pateren vedblev:

„Jeg veed jo nok, at der skal være foregaaet et aandeligt Gennembrud i vore Dage. Jeg har hørt Tale om Gennembrudsmænd i Videnskab, Literatur og Kunst. Men det er endnu ikke lykkedes mig at faa Øje paa, hvad det egentlig er, der er bleven gennembrudt, eller hvad det er for noget, der er brudt igennem. Jeg ser i hvert Fald stadig den samme overtroiske Forherligelse af vort abnormt udviklede Følelsesliv, den samme hysteriske Tilbedelse af Lidenskab, Overdrivelsen, Fusen-